

Geoefend jager als hij was, wist hij elk onnoodig geraas te vermijden; hij zorgde, dat hij niet op doode takken trapte en dat hij onnoodig geen struikje in beweging bracht. Zijn hart klopte hoorbaar; niet uit vrees, doch omdat hij als bij instinct gevoelde, dat hij de schuilplaats van den tijger naderde, dat het gevaarlijk oogenblik nabij was. Hij bleef een oogenblik staan, om tot kalmte te komen en toen hij wederom overtuigd was van zijne vaste hand, ging hij verder.

Het was intusschen helder licht geworden. Reeds schenen de eerste zonnestralen met onnavolgbaren glans en weerkaatsten in de dauwdruppels, die als schitterende diamanten aan de veelsoortige bladeren hingen. De talrijke boschvogels floten de reveille op zangerigen toon naar eigen goedvinden; de pauw liet het onaangenaam krassend geluid hooren, dat zoo weinig in overeenstemming is met zijn schoonen vederentooi; de klapperrot dartelde van tak tot tak. Doch Achmad bleef voor dit alles doof en blind. Vooreerst waren oog en oor zijne noodzakelijkste wapenen; hij gebruikte ze goed, want hij begreep, dat een oogenblik van onoplettendheid hem noodlottig kon zijn.

Nu eens kruipende, dan weer vlug van boom tot boom loopende, om daarna goed gedekt den omtrek te verkennen en steeds het spoor van den tijger volgende, zoo schreed hij voorwaarts. Juist wilde hij zijne schuilplaats achter een dikken boom verlaten, toen hem eene ongewone beweging aan de plek kluisterde. Als bij instinct bracht hij het geweer tegen den rechterschouder.

Jawel; hij had goed gezien.

Een prachtige koningstijger richtte zich op; de staart slingerde over den grond en bracht de dorre takken en bladeren in beweging. Hij scheen onraad te bespeuren; hij wendde zich om en tuurde naar den boom, waarachter Achmad zich had opgesteld. Hierop had de jager gerekend.

Een vingerdruk aan den trekker; de ochtendstilte werd verbroken en de tijger spartelde in zijn bloed.

Nog eenmaal richtte hij zich op. Een zwak doch angstaanjagend gebrul weergalmde door het woud en de boschkoning lag zieltogend ter aarde.

Nog een oogwenk wachtte Achmad vóór hij zijne schuilplaats verliet; toen hij den tijger bewegingloos zag, ging hij er heen.

Zijn prooi was een prachtexemplaar. Hij zette den voet op den nek van het dier; fierheid blikte uit zijne oogen en hij dacht aan zijne Sarina. Onwillekeurig overtuigde hij zich, dat de melatie nog in den hoofddoek zat. Liefde doortintelde zijn hart; liefde, grenzenlooze en onbaatzuchtige liefde, waarmede de Javaan — zoolang hij nog natuurmensch is — kan beminnen.

Plotseling keerde hij zich om; hij hoorde een ongewoon gedruisch. Onmiddellijk greep hij naar zijne kris.

Een tweede koningstijger — wellicht het wijfje van den zoo pas neergevelden — was op ruim honderd passen van hem verwijderd en kwam met vervaarlijke sprongen op den moordenaar van den echtvriend af. De strijd, dien Achmad op het punt stond aan te gaan, was even ongelijk als daar straks, doch nu was hij in het nadeel.